

Arrest

nr. 54 137 van 7 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 6 januari 2002 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 april 2002 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte

van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 25 april 2002 ter kennis gebracht.

1.3. Via een schrijven gedateerd op 2 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 27 september 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd, die verzoeker op 8 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.11.2009 werd ingediend door:

(B. M.)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk criterium 2.8A, het feit dat betrokkene in het land van herkomst geen bestaansmiddelen of bezittingen heeft, zijn ambtshalve afschrijving in zijn land van herkomst, het feit dat hij geen banden meer heeft met het land van herkomst, het feit dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerecht, de schending van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd; 19.07.2009, ondanks de elementen aangaande.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd 03.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009 en dat de verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Uit de aanvraag van betrokkene en de studie van zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene aan deze voorwaarden voldoet. Betrokkene legt een aantal medische attesten voor die zijn onderbroken verblijf van 5 jaar ten laatste bereikt op 15.12.2009 kunnen aantonen en in het administratief dossier kan een aanvraag art. 9§3 dd. 06.01.2002 terug gevonden worden. Echter wat betreft de 3de vereiste, namelijk de lokale verankering in België, legt betrokkene geen enkel bewijs voor

dat aantoonst dat hij in België sociale banden heeft gecreë(e)rd, dat hij een van de landstalen beheerst en dat hij een beroepsverleden heeft of dat hij bereid is te werken. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Wat betreft de verwijzing naar de situatie in zijn land van herkomst, namelijk het feit dat hij er geen bestaansmiddelen of bezittingen meer zou hebben, dat hij er ambtshalve afgeschreven is en dat hij er geen enkele band meer heeft, legt betrokkene evenmin bewijzen voor die deze loutere bewering kunnen staven. Verder lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, hij verbleef er immers 36 jaar en meldt bovendien in zijn aanvraag dat zijn echtgenote en 2 kinderen er verblijven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonst dat er familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien verblijft zijn gezin nog in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 8 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Reden van de maatregel:

. De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 25 april 2002 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet en toont dan ook niet aan dat hij enig belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing

(cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk in de mate dat ze gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de rechten van de verdediging en van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“- DVZ oordeelt in de beslissing dat:

‘... echter wat betreft de 3de vereiste, namelijk lokale verankering in België, legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat aantoonst dat hij in België sociale banden heeft gecreëerd dat hij één van de landstalen beheerst en dat hij een beroepsverleden heeft of dat hij bereid is te werken...

...wat het invoeren van artikel 8 EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonst dat er familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM...’

- Verzoeker is het niet eens met DVZ.

Eerste onderdeel.

Verzoeker verwijst naar de “Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9. 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet”:

“3) U kunt een lokale verankering in België aantonen.

De volgende feitelijke gegevens worden door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking genomen (mits de aanvraag onvankelijk werd verklaard):

- Sociale banden in België, de schoolloopbaan en de inburgering van de kinderen;*
- Kennis van één van de landstalen of alfabetiseringscursussen in een van de drie landstalen gevolgd hebben;*
- Het werkverleden in België en de werkbereidheid. beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, onder andere inzake de door de Gewesten vastgelegde knelpuntberoepen. het perspectief om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen en/of de mogelijkheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien,*

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

De Dienst Vreemdelingenzaken zal rekening houden met eventuele adviezen van de lokale overheden of van een door de overheden erkende dienst voor alle of één van de bovenvermelde feitelijke gegevens.

b) Specifieke procedure voor de lokale verankering

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals bepaald in de punten 2. 8.A. of 2. 8.B.), of het dossier volledig is en of de aanvraag niet kennelijk ongegrond is.

- Indien het dossier in aanmerking komt en gegrond is, wordt de persoon geregulariseerd.*
 - Indien het dossier in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is: legt de minister het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend,) advies zal uitbrengen.*
- De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de*

minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren waarom hij dat doet"

-Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat er sociale verankering is. In het verzoekschrift bepaalt hij dat (hij) Frans spreekt en noties heeft van het Nederlands. Bovendien blijkt de sociale verankering ook uit de attesten van gekendheid.

Verzoeker voldoet aan twee van de drie voorwaarden die niet cumulatief zijn. Zoals blijkt uit de lezing van de "Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9. 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet".

-Verzoeker begrijpt niet waarom hij niet werd uitgenodigd op een zitting voor de Commissie Advies om uitleg te verschaffen over zijn dossier. Het dossier van verzoeker is ontvankelijk en niet kennelijk ongegrond gezien zijn lang verblijf in België, zijn kennis van het Frans en bijgevolg ook zijn integratie in ons land. Verzoeker meent dan ook dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden.

-De documenten van verzoeker werden niet voldoende bestudeerd en in overweging genomen. Bijgevolg is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd en niet gebaseerd op de stukken van het administratief dossier.

-Tweede onderdeel.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen";

Artikel 8 EVRM omvat naast het recht op eerbiediging van een familie -en gezinsleven, ook het recht op eerbiediging van een privé-leven. Het begrip privé-leven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde inmiddels in tal van arresten dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M.. 7 augustus 1996. Chorfi t. België. TVR 1997. nr. 3: E.H.R.M.. 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).

In onderhavig geval heeft verzoeker zeer verregaande sociale contacten gezien zijn lang verblijf in België.

Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn thuisland maakt dit een schending uit van artikel 8 EVRM en dan specifiek wat het privé-leven van verzoeker betreft.

In de bestreden beslissing stelt de Minister dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is omdat verzoeker niet aantoont dat hij familie heeft in België en gaat hij er vanuit dat artikel 8 EVRM enkel liet gezinsleven beschermt, quod non. Zoals de bepaling van artikel 8 EVRM voorschrijft wordt ook het recht op eerbiediging van het privé-leven beschermd en houdt dit ook sociale contacten in zoals erkend door het EHRM. in liet verzoekschrift wordt uitdrukkelijk het recht op privé-leven aangehaald. Doordat in de bestreden beslissing enkel over het gezinsleven wordt gesproken schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM en het motiveringsbeginsel.

- De DVZ moet bovendien steeds nagaan wat er doorweegt: het recht op een privé- en gezinsleven of het wettig nagestreefde doel. In haar beslissing zal dus steeds een belangenafweging moeten staan.

De DVZ heeft in casu nagelaten te motiveren waarom de inmenging in het privé-leven van verzoeker

noodzakelijk is in een democratische samenleving. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Minister van Binnenlandse zaken de balans heeft gemaakt tussen de belangen van de Staat en de belangen van verzoeker. Het antwoord van de DVZ op dit argument staat haaks op de tekst van artikel 8 EVRM en de rechtsleer. De DVZ beperkt zich tot een legaliteitstoets en hanteert niet de noodzakelijkheidstoets. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM."

3.2. Verweerder antwoordt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, in punt 2.8A van de beleidsinstructie wel degelijk sprake is van drie cumulatieve voorwaarden waaraan dient voldaan te worden. Hij stelt dat het niet betwist is dat verzoeker vijf jaar ononderbroken in België verblijft en dat hij voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging ondernam om een wettig verblijf te verkrijgen, maar dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er sprake is van een duurzame lokale verankering, aangezien de voorgelegde medische attesten niet het bewijs vormen van een dergelijke verankering.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betoogt verweerder dat verzoeker niet aantoont dat hij familie heeft in België en dat zijn vrouw en kinderen in zijn land van herkomst verblijven. Hij werpt verder op dat gewone sociale contacten niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM.

3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen reden vormen om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. Tevens geeft verweerder aan op basis van welke redenering hij tot zijn besluit is gekomen. Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker te kennen geeft dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Uit voormelde bepaling blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben wat betreft de toekenning van een machtiging tot verblijf.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd om de wijze waarop hij wenst dat van deze discretionaire bevoegdheid gebruik wordt gemaakt te verduidelijken in een beleidsrichtlijn.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk verwezen naar punt 2.8A van deze richtlijn waarin de situatie voorzien wordt van een vreemdeling die duurzaam lokaal verankerd is in

België. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde evenwel dat verzoeker naliet het bewijs te leveren dat *“hij in België sociale banden heeft gecreë(e)rd, dat hij een van de landstalen beheerst en dat hij een beroepsverleden heeft of dat hij bereid is te werken”* en deze conclusie vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker betoogt dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangegeven dat hij Frans spreekt en noties heeft van het Nederlands. Het feit dat verzoeker zijn talenkennis vermeld heeft in zijn aanvraag doet echter geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat hij naliet zijn bewering met stukken te staven.

Daarnaast stelt verzoeker dat zijn sociale verankering blijkt uit de bij zijn aanvraag gevoegde attesten van gekendheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkte tot het neerleggen van attesten waaruit blijkt dat hij een arts raadpleegde, dat hij een aantal keren op consultatie ging in het AZ Middelheim, dat hij een laboratoriumonderzoek betaalde en dat hij medicatie aankocht bij een apotheker. Het is niet kennelijk onredelijk om deze stukken, waaruit enkel kan afgeleid worden dat verzoeker voorheen medische problemen had, niet te beschouwen als bewijzen van een duurzame lokale verankering.

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onvolledig was, nu niet alle vereiste overtuigingsstukken werden aangebracht, kan verzoeker ook niet nuttig verwijzen naar het feit dat in een beleidsrichtlijn is voorzien dat een advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan gevraagd worden indien het *“dossier volledig is”* en niet kennelijk ongegrond.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

3.3.3. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is het niet betwist dat de echtgenote en kinderen van verzoeker in zijn land van herkomst verblijven en dat hij geen gezinsleven in België heeft. Verzoeker betoogt evenwel dat zijn recht op de eerbiediging van zijn privéleven ook in aanmerking moet genomen worden en verwijst hiertoe *“naar zijn zeer verregaande sociale contacten.”* De Raad merkt echter op dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat hij sociale contacten heeft die onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een inmenging in een door artikel 8, eerste lid, van het EVRM gewaarborgd recht, kan hij ook niet dienstig verwijzen naar de belangenafweging die slechts vereist kan zijn indien er sprake is van een inmenging.

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat in de bestreden beslissing enkel aandacht wordt besteed aan zijn gezinsleven. In de bestreden beslissing wordt namelijk, zoals reeds gesteld, expliciet gemotiveerd dat hij niet heeft aangetoond dat hij in België sociale banden heeft gecreëerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK